



**וסיפורים
אחרים**
And Other Stories

ניתאי חלופ
Netai Halup

וסיפורים אחרים

ניתאי חלופ

2022

אוצרת נעמה הנמן

צוות ארטפורט:

מנהלת ורדית גרוס

מנהלת תכנית הרזידנסי יעל משה

מפיקה נעמה הנמן

אחראית גלריה ומדיה חברתית ניצן גאון

עיצוב גרפי סטודיו ג2

יחסי ציבור מירה אן בינרט יח"צ

תרגום דריה קסובסקי

הקמות ששי מזור

צילום טל ניסים

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. דרך כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות וחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון: גייסון אריסון (יו"ר), שלומית דה־פריס (מנכ"ל), רחל כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים), יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה־פריס, דני מוג'ה, מירה לפידות, סאלי הפטל נוה ועידו בראל

מה יקרה אם?

נעמה הנמן

הקירות בסטודיו של ניתאי חלופ גבוהים, מתנשאים למעלה, לבן מלוכלך, פה ושם עקבות קידוחים. מרצפות טרצו ישנות קטנות, כתמי צבע, עליהם מעט רהיטים, שולחן, מדפים עמוסים ברזלים. על הקיר הצפוני חלונות גדולים, בבוקר תצבע השמש את הסטודיו באור בוהק שבמהלך היום יבהיר. יש כיסא משרדי אחד, שמטייל בין החלקים השונים. ובאמצע חלל ריק.

החלל הריק לובש תפקידים מתחלפים. לרגע הוא אתר בנייה: תבניות עץ מלוכלכות עומדות במרכזו מוכנות ליציקה, שקיות מלט נשפכות לאמבטיה שחורה, דליי מים מתערבבים, מוטות ברזל ופיגמנטים מוכנסים לתערובת הבטון, נוסחאות מפוזרות על דפים, משקלים מחושבים. ברגע אחר הוא ארכיון: גופי בטון גיאומטריים בגווני פסטל מורדים ממדפים, ממוינים לסדרות, מוצבים על הרצפה בשורה ארוכה. באור שונה הוא לובש פני חדר חזרות, רגע לפני שעולים לבמה, גוף מורם מקצה אחד ומועבר למרכז החלל, גוף אחר לידו נשען על גוף אחר דומה לו, בודק את אחיזתו. אחד מטפס לגובה על יחידה שנייה, ריבוע בטון על רגלי עץ אזורית מתרגל יציבות, מטבע מאזן מלבן מתנדנד.

בדיאלוג הפותח בינו לבין גופי העבודה, מגלם חלופ את היוצר. הוא עוסק בבריאת הגופים שלו מאפס, רושם ומתכנן את הצורה והמבנה, מתוך תנועה פנימית הוא מחבר בין חומרים וכמיות. הגמישות היא מרכיב חשוב במלאכת הרכבת העבודה אבל הוא פועל תוך כדי ידיעה – אם לא יחושב נכון לא יעמוד הגוף במרכיבים ובצורה. בשביל לשחרר את החיים מתוך החומר המינונים צריכים להיות הן מדויקים והן מפתיעים.

בסיפור הקדום ביותר, היצור הראשון שנברא מחומר, האדם הראשון, נוצר מעפר. מאז כל הדמויות בסיפורים המקבילות מהאדם היוצר אותם רוח חיים, מתחילות מחומרים גולמיים. בעליית גג של בית הכנסת מפסל הרב גולם מחימר עם אותיות קדושות, בבית מלאכה יושב סבא ומגלף ילד מעץ, בפנסיון ישן מעררב הדוקטור בין חלקי גופות וחומרים כימיים ליצירת מפלצת.

כך חלופ, קודם יוצר בחומריות מסיבית אלמנטים גיאומטריים מוכרים, ורק אחר כך בהצבתם עובר להפיח בהם רוח חיים. הבטון המזוהה עם כובד, חוסר גמישות ומסיביות מקבל בחלל הגלריה קלילות וריחוף, הוא מתחפש ונצבע בצבעים עדינים ורכים המייצרים הרמוניה ורוגע לצד המתח הקיים במנחים. כבר במבט ראשון קל לזהות בפסלים מאפיינים ותכונות חיים: העבודות דקות ומתנשאות באצילות כלפי מעלה, הן עדינות ופגיעות ומבקשות אחת מהשנייה נחמה. הן ביישניות וצנועות ומעט כנועות, נדמה כי עוד רגע לא יצליחו להחזיק את עצמן יותר ויבקשו להתמזג עם הבלטות הקיימות ברצפת הגלריה.

בגישה הפיזית ובפרט בעבודת המחול *Figure a Sea* שיצרה הכוראוגרפית דבורה היי, היא מעניקה לרקדנים את האפשרות לנהל בעצמם את מרחבי התנועה שלהם. דרך שהייה ארוכה משותפת בסטודיו, היא בונה את המעטפת, מייצרת את התנאים, מגדירה את גבולות הגזרה ומטמיעה בהם את הממדים הקיימים בה. כשיעלו הרקדנים על הבמה יצא הגוף לרפלקציה עצמית אשר נעה בחלל כישות עצמאית זורמת ועממית. מה יקרה אם? היא שאלת המפתח בעבודתה, המאפשרת לרקדנים וליצירה להפוך לים של אינספור אפשרויות. הלמידה והנפרדות ממנה מייצרת חופש אמיתי ויוצרת עבור הצופה יכולת התבוננות על מגוון של מקרים חולפים, סינכרוניים, נקודות מפגש וחיבורים המייצרים גם עבורה אלמנט של הפתעה. עבודות הבטון המוצגות ב"סיפורים אחרים" מייצרות גם הן ריקוד של אמנות אנושית. היצורים הפסליים בחלל הגלריה, טעונים בדנא של היוצר הנופח בהם רוח, קמים על יוצרם ויוצאים לדרך חדשה תוך נפרדות מהמקור לצד דיאלוג וקולטיביט משלהם. בין אם ההנחה שהכל אפשרי, ובין כה וכה יצאו העבודות לעצמאות משל עצמן, נותר לחלופ להיות עוד גוף בתוך אסופת הגופים שיצר. הוא כבר לא ההורה הצופה מלמעלה, אלא לוקח חלק פעיל בעולם החדש שנברא. הוא מזיז את הגופים ומייצר העמדות שונות ההופכות להיות פרדיגמות העומדות בפני עצמן. זהו מרחב דינמי של קשרים – היצורים מבקשים אחיזה בקירות הגלריה, ברצפה, נשענים ותומכים אחד בשני. כל חיבור של כמה פסלים מייצר סיפור חדש אשר עלול להשתנות בהצבה הבאה בהתאם לרקדנים, לזמן, למיקום ולמרחב. נדמה כי גם אם נרצה לעצור את הסיפור, את המחול, אין לדבר סוף.

בעוד תנועה תלויה במרחב של זמן, מתרחשת וחומקת, חלופ ברגישות רבה מצליח להבחין בשברירית השנייה בה מתרחשת הפעולה ולהקיף אותה. אך בו זמנית, בעזרת הצופה המשוטט בגלריה ומקיף את הפסל, האוריינטציה של החלל משתנה והגוף הסטטי זוכה להמשכיות. בכך הוא מקליל ברגע את הפסל היצוק הכבד, מרחיב את מנגנון הפיסול ומאפשר לו להיות ספונטני ואקטיבי.

באסופת סיפורים, שם הסיפור עליו נקרא הספר אינו בהכרח הסיפור החשוב והמרכזי ביותר. בהבנה עמוקה וחיבור רגשי לחומר ולפוטנציאל הגלום בו, חלופ מאפשר גם לנו לראות מבעד לחומר את הסיפורים המינווריים והפשוטים. הוא חושף אותנו לצורך בזולת, לשבריריות ולסדקים, מדגים לנו היפרדות לצד הכלה ומאפשר לנו לדמיין את המערכה הבאה.

ניתאי חלופ (נ. 1991, סינסיטי), חי ויוצר בתל אביב. בוגר בית הספר לאמנות Metafora בברצלונה. עבודותיו הוצגו בגלריות שונות בספרד, ביניהן Galeria Carles Tache, Galeria Angels. בשנת 2019 הציג את תערוכת היחיד הראשונה שלו ב-Espronceda Center for art. חלופ נבחר לאחד הפינליסטים ב-BIG Awards 2018 וזכה במלגה לתכנית Nectar Artist In Residence Program באותה השנה. ב-2017 הקים את Pujo Studios בברצלונה, מרכז לאמנות עכשווית וחשיבה ביקורתית. בין עבודותיו מוצג פסל קבע בעיר אופקים.

















from above, but rather plays an active role in the newly-created world. He moves the bodies and orchestrates various scenarios that become stand-alone paradigms. It is a dynamic space of interactions: his creatures seek a foothold on the gallery walls and floor; they lean against one another and support each other. Each combination of several sculptures generates a new story, which may change in the next scenario, depending on the dancers, the time, place, and space. Even if we wanted to stop the story-dance, it would be impossible because it is endless.

Although movement depends on a space of time, taking place and slipping away elusively, Halup sensitively freezes the fraction of a second in which the action occurs. At the same time, with the help of the viewer who wanders around the gallery, encircling the sculpture, orientation changes and the static body gains continuity. Halup thus lightens the heavy cast sculpture abruptly, expanding the sculptural mechanism and allowing it to be spontaneous and active.

In an anthology of short stories, the story which gives its name to the whole volume is not necessarily the most important one. Equipped with a profound understanding and an emotional connection with the material and the potential inherent in it, Halup gives us a glimpse of the simple, minor stories through the material. He confronts us with the need for the other, with the necessity of fragility and cracks, demonstrating separation alongside containment, and allowing us to imagine the next act.

Netai Halup (b. 1991, Cincinnati), lives and works in Tel Aviv. A graduate of Metàfora Art School, Barcelona. His works have been exhibited in various galleries in Spain, including Galeria Carles Taché and Galeria Àngels, Barcelona. In 2019 he presented his first solo exhibition at Espronceda Institute of Art and Culture. Halup was among the finalists of the 2018 BIG Awards, and received a grant as part of the Nectar Artist-in-Residence program 2018. In 2017 he founded Pujo Studios, a center for contemporary art and critical thinking in Barcelona. A permanent outdoor sculpture by Halup is installed in the city of Ofakim, Israel.

In the earliest story, the first man was composed of a corporeal substance—dust, and all the literary characters thereafter started as raw materials and received the spirit of life from their human creators: in the synagogue's attic, a rabbi sculpts a golem in clay using holy letters; in the carpentry workshop, an old man carves a child in wood; in an old boarding house, a doctor mixes body parts and chemicals to create a monster.

By the same token, Halup creates familiar geometric elements characterized by heavy materiality, and only later, once installed, does he breathe life into them. The concrete, which is associated with weight, non-elasticity, and massiveness, masquerades, acquiring lightness and a sense of hovering in the gallery space. Bathed in soft, delicate colors, it is inspired by harmony and calm alongside tension stemming from its installation mode. The sculptures surrender living features from the very first glance: they are slender, rising upward nobly. Delicate and vulnerable, they seek comfort in each other. They are shy, modest, and somewhat submissive, appearing to be on the verge of collapsing, ostensibly striving to merge with the gallery's existing floor tiles.

In her poetic approach, and specifically in the dance piece *Figure a Sea*, choreographer Deborah Hay lets the dancers manage their own movement spaces. Spending a long period of time together in the studio, she constructs the shell, creates the necessary conditions, defines the boundaries, and infuses them with her diverse dimensions and qualities. When the dancers take the stage, the body embarks on a quest of self-reflection, moving in the space naturally, like a flowing, independent entity. Asking "what if?", Hay enables the dancers, as well as the work as a whole, to transform into a sea of countless possibilities. The learning process and separation from the choreographer spawn real freedom, furnishing viewers with the ability to observe a spectrum of transient, synchronous instances, meeting points, and connections that hold an element of surprise for her too.

The concrete works featured in "And Other Stories" likewise generate a dance of human artistry. The sculptural creatures scattered in the gallery, charged with the DNA of the creator who breathes life into them, rise against their maker and embark on a new path, independent of their origin, engaging in their own dialogue and collectivity. Assuming that anything is possible and the works will embark on their independent path in any event, all that is left for Halup is to take his place as yet another body in the cluster of bodies he has created. He is no longer the parent watching

What If?

Naama Haneman

The walls in Netai Halup's studio are high, towering upward in off white, with drill holes here and there. Scarce furniture dot the paint-stained old terrazzo flooring: a table, shelves laden with iron rods. The north wall boasts large windows, and in the morning the sun bathes the studio with dazzling light, that grows brighter during the day. There is one office chair that rolls through the different sections of the studio, and in the middle—an empty space.

The empty space assumes alternating roles. One moment it is a construction site: dirty wooden molds stand in the center, ready for casting; sacks of cement are poured into a black tub, buckets of water are mixed in, iron rebar and pigments are introduced to the concrete mix, formulas are scattered on sheets of paper, weights are calculated. In another moment it is an archive: geometric concrete objects-bodies in pastel shades are taken off the shelves, sorted into series, and lined on the floor. And under a different light, the studio takes on the appearance of a rehearsal room, just before the curtain rises: a body at the far end of the space is lifted and moved to the center; an adjacent one leans against another similar body, probing its grip; one element climbs high on another unit; a concrete square placed on Persian lilac-wood legs exercises stability; a coin balances a swinging rectangle.

In the initial dialogue between Halup and his bodies of work, the artist plays the role of creator. He creates them from scratch, drawing and planning their form and structure, connecting materials and quantities via internal movement. Flexibility is an important component in the work's construction, but his practice is underlain by the knowledge that if miscalculated, the body will not be able to bear its elements and form. To release life from the material, the proportions must be accurate, but also surprising.

AND OTHER STORIES

Netai Halup

2022

Curator **Naama Haneman**

Artport staff:

Director **Vardit Gross**

Residency program manager **Yael Moshe**

Exhibition and events producer **Naama Haneman**

Gallery assistant and social media **Nitzan Gaon**

Graphic design **Studio Gimelz**

PR **Mira Ann Beinart PR**

English translation **Daria Kassovsky**

Construction **Sassi Mazor**

Photography **Tal Nisim**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO),
Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO), Yifat Shmuelewitz
(VP of social investments)

Advisory Board: Dan Muggia, Ido Barel, Ilan De-Vries,
Mira Lapidot, Sally Haftel Naveh